

ผู้ชนะ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ใช่ เราเป็นชาวพุทธ เกิดเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนาประเสริฐที่สุด เพราะวันนี้วันที่ว่าพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูป พระพุทธเจ้าบวชให้ด้วย แล้วเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด มหาพระพุทธรูปที่ไม่ได้นัดหมาย พระพุทธรูปองค์หนึ่งเป็น ๑,๒๕๑ องค์ วันนี้เป็นวันมาฆบูชา เป็นวันมาฆบูชาเพราะอะไร? เพราะว่าเป็นมาฆะมาฆบูชาพระพุทธรูป ผู้ที่มาบูชานั้นเป็นผู้ที่ชนะแล้ว

เราเกิดเป็นมนุษย์มีกายกับใจเหมือนกัน พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูปนั้นก็มียกกับใจเหมือนกัน เกิดมาเหมือนเรานี้แหละ แต่สามารถเป็นผู้ชนะ ชนะตนเอง ชนะกิเลสของตนเองนี้ ประเสริฐที่สุด เห็นไหม เรานี้เราแพ้ตนเอง เราแพ้ตนเองแต่เราอยากมีความสุข แต่เราไม่สามารถทำอย่างนั้นได้

แล้วมันมีเรื่องยืนยัน เพราะพุทธศาสนา พระพุทธรูปพระอรหันต์ทั้งหมดยืนยันว่าเป็นผู้ชนะ เป็นผู้ทำหัวใจอันนั้นผ่องแผ้วแล้ว แล้วมีความสุขจริง แล้วเราก็เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน มีกายมีใจอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าเราทำอย่างนั้นเราก็เป็นผู้ชนะอย่างนั้นได้ ถ้าเราพยายามจะทำของเราละ ตอนนี้ทำไม่ได้เราก็ใช้เริ่มทำทานก่อน แล้วก็ฟังธรรม ธรรมอันนี้จะเข้าไปชี้แนะช่องทางไป

เราจะก้าวเดินไปได้อย่างไรถ้าไม่มีช่องทาง ไม่มีการเคลื่อนไป เราจะก้าวไปอย่างไร เราทำไม่ได้ถ้าเราไม่มีช่องทาง ถ้ามีช่องทางที่ถูกต้องจะเป็นผู้ชนะ ถ้าเป็นช่องทางที่ผิดนะ พระเทวทัตก็เป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน บวชมาในศาสนาแล้วเดินในทางที่ผิด เดินในทางที่ว่าทำฉานสมาบัติ สามารถเหาะเหินเดินฟ้าได้ สามารถไปทรมานอชาตศัตรู เห็นไหม แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้

พระเทวทัตนี้ปรารถนามาเหมือนกัน แต่เป็นทางผู้ผิด ผู้ที่ผิดทาง เดินในทางผิดทาง เราเป็นใคร เราจะเดินในทางถูกทางหรือจะเดินในทางผิดทาง เดินในทางผิดทางเหมือนกับปลาทองคำ ในสมัยพุทธกาลเขาจับปลาได้ ปลานั้นเป็นทองคำ จับได้เพราะปลาเป็นทองคำ เกล็ดของปลานี้เป็นทองคำ ไม่กล้าทำอะไร ต้องไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลบอกว่า “อันนี้ไม่มีใครรู้ได้เลย ต้องไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ไปวัดเชตะวัน ปลานี้อ้าปาก ปากเหม็นมาก แล้วพระเจ้าปเสนทิโกศลถามว่า “ปลานี้เป็นอะไร?” แต่เดิมปลานี้เคยบวชในศาสนาพุทธ แล้วเป็นผู้ที่สั่งสอนสาวกทั้งหลาย มีลูกศิษย์ลูกหามากเลย แต่เวลาสั่งสอนไป ๆ ความเห็นของตัวเองเป็นความเห็นผิด ความเห็นผิดคือกล่าวคู่พุทธพจน์ไง เอาความเห็นของตัวเองนี้กล่าวไปด้วย พูดไปด้วยสอนไป

สอนหลักการถูกมันก็ถูกใช่ไหม นี่สอนหลักการที่ความเห็นของตัวเองมันผิด พอมันผิดอันนั้นนะตกรรหมกใหม่ นะ ตกรรหมกใหม่ขึ้นมาแล้ว แล้วพอพ้นจากนรกขึ้นมาพิเศษของกรรมไง ได้มาเกิดเป็นปลาทองคำ แล้วถามว่า “เหตุใดถึงเป็นปลาทองคำล่ะ?” เพราะปลานี้เกล็ดที่เป็นทองคำเพราะอยู่ในศาสนาพุทธ นี่ผ้าเหลืองธงชัยของศาสนา ธงชัยของพระอรหันต์ที่ห่มผ้าอันนั้นนะ ห่มผ้าอันนั้นแล้วสอนในทางที่ถูก ทำบุญกุศลก็ทำอยู่ แต่ในความเห็นผิดนี้ชี้ให้ผิดทางไป เวลาถ้าทางที่ผิดไปมันเป็นออกไปอย่างนั้น

พระโปฏิละ เห็นไหม โปฏิละคือโบลานเปล่า เป็นโบลานเปล่า เวลาศึกษามานี้รู้ไปหมดเลย สอนใครก็ได้ ๆ เป็นโบลานเปล่า พอเป็นโบลานเปล่า อันนี้มันเป็นการจับต้องที่ว่าเราจะไม่เป็นผู้ชนะไง พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์เป็นผู้ชนะ ชนะทั้งหมดเลย พระเทวทัตเป็นผู้แพ้ แพ้กับกิเลสของตัวเอง แพ้ไปทั้งหมดเลย

แต่พระโปฏิละนี้ โปฏิละนี้โบลานเปล่า อยู่ในสมัยพุทธกาลไง เวลาศึกษามานี้มีความรู้มาก สอนใครมีลูกศิษย์ลูกหามากเลย ถ้าพูดถึงโวหารนี้สามารถแก้ได้หมด ใคร ๆ ต้องยอมรับเพราะ

เป็นผู้นำ แต่เวลาไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอก “โบลานเปล่า ๆ” ความเห็นของเขาเริ่มต้นนะศึกษามา แต่มันยังไม่ใช่ช่องทาง ศึกษานี้เป็นแผนที่ดำเนินมา

แต่เรายังไม่สามารถสร้างสมบัติส่วนตัวขึ้นมาได้ ถ้าไม่สามารถสร้างสมบัติของตนขึ้นมา นี่มันยังไม่เป็นผู้ชนะ มีแผนที่ดำเนินแต่ไม่ดำเนิน เห็นไหม มีแผนที่ดำเนินต้องดำเนินด้วย แล้วดำเนินดำเนินอย่างไร? จะไปหาใครสอน ไปฝากตัวกับเขา มันสลัดใจตัวเองไป ว่าตัวเองมีลูกศิษย์ตั้งมากมาย ตั้ง ๕๐๐ องค์ ไปไหนก็มีลูกศิษย์ล้อมหน้าล้อมหลัง ทำไมพระพุทธเจ้ายังได้อยู่?

พระพุทธเจ้ารู้ถึงวาระจิต ยังได้อยู่ อยู่ว่ามันมีแผนที่แล้วทำไมมันเน้นช้ำอยู่ นี่มันกลับใจในชาตินั้นไง จากตัวเองที่คิดว่ามีความเห็น มีลูกศิษย์ลูกหาอยู่ด้วยกับตัวเอง มันมีความอ่อนใจอย่างนั้นนะ แต่มันความอ่อนใจกับปัจจุบันนี้ แล้วมันชนะตนใหม่ละ? อ่อนใจขนาดไหนกิเลสมันเผาในหัวใจ นี่มันเสียอยู่ในหัวใจนั้นไม่มีใครรู้ หน้าตาจะยิ้มแย้มแจ่มใส จะขึ้นบานขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่ความอ่อนมันเผาอยู่ในหัวใจอันนั้นนะ มันมีอยู่ มันต้องรู้ที่อยู่โดยธรรมชาติของมัน

นี่มีความสลัดใจ ก็เลยไปหา ให้ใครสอนก็สอนไม่ได้ จนไปถึงฌเณงไปหาถึงฌเณง ฌเณงบอกจะฟังไหม? ถ้าจะให้สอนต้องฟัง ให้ลงน้ำ ลงน้ำไหม? ...ลงน้ำ ฟังนี้...ฟังเพราะว่าถ้าพูดไปแล้วไม่ฟังนี่มันพูดเข้าหูซ้ายมันทะลุหูขวา ธรรมะ ถ้าเราฟังธรรมะไม่สะท้อนใจเรา เราจะแก้กิเลสอย่างไร?

เวลาธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เราฟังนี่มันสะท้อนหัวใจเราไหม? ถ้าไม่สะท้อนหัวใจของเราเนี่ยเราหายบ่กันไป จิตใจเราปิดกั้นกันไป เราไม่รับธรรมอันนั้น มันไม่สะท้อนหัวใจ ถ้ามันฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ให้พยายามสละ สละความตระหนี่ออกไป ให้พยายามทำใจของตัวเองให้สงบเข้ามา มันจะฟังชานขนาดไหนมันก็เป็นความหาไฟมาเผาตนเอง ตัวเองมีความคิดว่าตัวเองฉลาด ความรู้รู้มากคือฉลาด เข้าใจทันคน นั้นนะอันนั้นนะชนะคนหมื่นแสนมีแต่ความผูกโกรธ มีแต่กรรมเท่านั้น ชนะตนเองต่างหาก ชนะตนเองชนะอย่างไร?

ให้เณรสอน เณรถึงบอกว่า “ให้ห่านะ ให้เปรียบเหมือนเรานี้เหมือนกับจอมปลวก ให้ปิดตา หู จมูก ลิ้น กาย แล้วปล่อยใจไว้ที่หนึ่ง ในจอมปลวกนั้นมีเหยี่ยวตัวหนึ่ง” เหยี่ยวเห็นไหม ทำไมว่าถึงเหยี่ยวล่ะ? เพราะมันออกไปมันปลิ้นปล้อน มันหลอกลวงใจ มันหลอกลวงแม่แต่เจ้าของ มันหลอกลวงแม่แต่ตัวมันเอง มันหลอกลวงเราหมด มันหลอกลวงว่าสิ่งที่เราชนะเขา เราสู้ทันเขา เราเก่งกว่าเขา อันนี้เป็นประโยชน์ของเราทั้งหมดเลย

มันหลอกเขาไป ถ้ามันแพ้มันจะเสียใจ มันไม่ยอมแพ้ใคร แล้วตัวเองมันก็หลอกตัวเอง หลอกตัวเองจะก้าวเดินออกไป ตัวเองก็ไปล้มลุกคลุกคลานตรงนั้นโดยที่ไม่เข้าใจใจ การได้มาทั้งหมดในโลกนี้ถ้าเป็นอกุศลแล้วมันจะเป็นบาปกรรมกับตัวเองไป ถ้ามันเป็นกุศล มันเป็นความถูกต้องการได้มานั้นไม่ใช่กิเลส

การได้มาด้วยความสัจจะในความเป็นจริงนั้น อำนาจวาสนาบารมีของคนไม่เท่ากัน การประพฤติปฏิบัติก็ไม่เหมือนกัน มันจะได้มาไม่ได้มา การประกอบอาชีพการงานก็ไม่เหมือนกัน ลูกของเราในพ่อแม่เดียวกัน เห็นไหม นิสัยใจคอไม่เหมือนกัน ความเห็นความสามารถของเด็กก็ไม่เหมือนกัน พ่อแม่คนเดียวกันลูกออกมาควรจะเหมือนกันทั้งหมด

มันไม่เหมือนกันเพราะว่าจิตของเด็กที่มากิดณะ กรรมของเด็กดวงนั้น กรรมของใจดวงนั้น ทุกดวงใจที่มากิดนั้นสะสมแต่บารมีของตัวเองมา มีบาปอกุศลในหัวใจก็มี บุญกุศลในหัวใจก็มี มีทุกดวงใจ ไม่มีดวงใจดวงไหนเลยที่ไม่เคยทำความดีและความชั่ว มันเคยทำความดีมา เคยทำมาแน่นอน ความผิดพลาดไปนี้มันมีมากมายมหาศาลเพราะกิเลสมันปิดตาอยู่ พอกิเลสมันปิดตาอยู่ มันนึกว่าทำในที่ลับทำในที่แจ้งจะไม่มีใครรู้ มันทำของมันไป

แต่คนที่ทำนี้มันรู้อยู่เต็มหัวใจของมัน มันก็ต้องสะสมอยู่ในหัวใจดวงนั้น ที่มากิดจิตดวงนี้มากิด จิตนี้เป็นอิสระ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วนี่เอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปด้วย แต่ธรรมที่วางไว้นี้ ธรรมที่เป็นศาสนธรรมคำสั่งสอนนี้วางไว้ให้ใจทุก ๆ ดวงเข้าถึงธรรมดวงนั้น ถ้าเข้าถึงธรรมนั้น ใจดวงนั้นก็จะเป็นธรรมทั้งดวง

ถ้าใจยังเข้าไม่ถึงธรรม ธรรมอันนี้มันเข้ามาเป็นเครื่องดำเนินใจ ถึงว่านี่แผนที่ แผนที่นี้มัน เป็นสมบัติกลาง พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วอันนี้ก็มิได้อยู่ พระพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้อันนี้ก็มิได้อยู่ แล้ว ในปัจจุบันนี้ก็มิได้อยู่ ถ้ามิได้อยู่เราก็สามารถจะทำสิ่งนั้นได้ แต่ทำสิ่งนั้นได้ สิ่งที่จะสัมผัสสิ่งนั้นได้คือ หัวใจอย่างเดียว อย่างอื่นสัมผัสไม่ได้

แต่หัวใจนี้มันเกาะอยู่กับร่างกายนี้เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ แล้วพบพุทธศาสนา ศาสนา ไหนทุกศาสนาเป็นศาสนาที่ประเสริฐหมด สอนให้คนเป็นคนดี คนดีเป็นศีลธรรมจริยธรรม ศีลธรรมจริยธรรมนี้เป็นกรอบของคนไข้ใหม่ แต่ศีลธรรมจริยธรรมเหมือนกับเรานุ่งห่ม เรานุ่งห่ม ขนาดไหนมันก็แค่เปลือกของร่างกายไข้ใหม่ แต่ตัวของร่างกายนี้มันสกปรกมันไม่สกปรกนี้มัน เป็นเรื่องของร่างกาย มันขับเหงื่อออกมา

เรื่องของร่างกายกับเรื่องของใจก็เหมือนกัน ศีลธรรมจริยธรรมนี้สอนเรื่องของการ ประพฤติของการปฏิบัติ แต่หัวใจเหมือนร่างกายที่มันขับเหงื่อออกมา หัวใจมันขับกิเลสออกมา ตลอดใจ มันถึงต้องมีมรรคอริยสังขัง ศีลนี้เข้าไปกอดไว้เฉย ๆ ขอบของศีลนี้เป็นศีลเข้าไปกอดไว้ แล้วมีสมาธินี้ต้องทำความสงบก่อน ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าทำความสงบใจของใจเข้า มาแล้วมันไม่มีสติสัมปชัญญะพอ มันก็เหมือนพระเทวทัต

พระเทวทัตนี้มีความสงบมาก สามารถเหาะไปได้ ในพระไตรปิฎกก็เหาะไปทรมานพระเจ้าอชาตศัตรู นี่ทำมานโลกีย์ได้ ขนาดเหาะได้นะ เหาะเหินเดินฟ้าได้ แต่มาชำระกิเลสไม่ได้ เห็น ไหม เพราะลาภเฉย ๆ เท่านั้นทำให้พระเทวทัตเสียไป นางวิสาขาที่มาที่วัดที่ไรมือถือของมา ถามว่า

“ไปให้ใคร? มาถวายใคร?”

“ถวายพระอนนทฺ์ ถวายพระอะไร”

พระเทวทัตนี้ก็เป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน นี่เหตุแก่ตัวเอง กิเลสมันเป็นไปไม่ได้ ฟังสิ ทั้ง ๆ ที่ว่า เหาะได้นะ มีฉานโลกีย์เหาะได้โดยชัดเจนเลย มีในพระไตรปิฎกว่าไว้ชัดเจน ทำความสงบได้

เหาะนี้เพราะอาศัยสมบัติความสงบของใจนี้ทำให้เหาะได้ แต่มันไม่ใช่มรรค มันไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดเลย มันมีมาแต่ดั้งเดิม มีมาก่อนนั้นเพราะจิตนี้เป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่มันเป็นไปได้

แต่ความมหัศจรรย์ที่ว่าเหมือนกับผู้ที่ชนะนี้ มรรคที่จะเกิดขึ้นมานี้ความคิดของเราที่แหละ คำริชชอบ ความคิดของเรามันจะแก้ความคิดของเราเข้าไป ถ้าความคิดของเรามันยังไม่มีสมาธิอยู่ มันเป็นโลกียะ มันเป็นความคิดที่ว่าใส่เพลิงเข้าไป มันเป็นความคิดที่ใส่เชื้อเข้าไป ใส่เชื้อเข้าไปในกองเพลิงมันจะลุกเข้าไปขนาดไหน นี่ความคิดอย่างนั้นเกิดขึ้น

แล้วเราก็ทำความสงบเข้ามา ทำความสงบเข้ามา เชื้อนั้นมันจางลง เพลิงนั้นมันก็เบาลง พอเบาลงอันนี้เราว่าเป็นความสุขแล้ว เราว่าอันนี้เป็นผล มันยังไม่เป็นผลเพราะอะไร? เพราะความสงบนั้นเพลิงนั้นเวลาเราเข้าไปทำอะไรในกองไฟทำไม่ได้ ดับไฟก่อนใช่ไหม ดับไฟแล้วว่ในเชื้อยังมีอยู่ไหม? ในกองไฟนั้นมีเชื้ออะไรอยู่? มีไม้้อยู่ มีเชื้ออะไรอยู่นี้ต้องเข้าไปดู

นี่คำริชชอบ ตรงนี้สำคัญมาก สำคัญคือความคิดของเรา ความคิดที่มีสมาธิ เกิดสมาธิยับยั้งตัวเข้าไป ยับยั้งตัวเข้าไปให้มันเป็นโลกุตระระง การที่ว่ามีความคิดของตัวนี้มันจะเป็นความเห็นของตัว นี่คือกิเลสทั้งหมด กิเลสมันหลอกนะ ทำคุณงามความดีเห็นไหม เข้าขึ้นมาจะนั่งภาวนา? จะใส่บาตร? นี่มันว่าของมันไปนะ พอจะทำอะไรไปมันก็คิด มันมีการโต้แย้งตลอด

กิเลสในหัวใจมันจะผลักไสเราไม่ให้อยู่ปัจจุบัน แม้แต่เราทำคุณงามความดีอยู่ ทำสมาธิอยู่ ปฏิบัติอยู่นี้มันผลักให้เป็นอดีตอนาคต มันไม่เป็นปัจจุบันธรรม ในเมื่อมันไม่เป็นปัจจุบันธรรม มันไม่สามารถชำระกิเลสได้หรอก สิ่งที่จะชำระกิเลสได้มันต้องเป็นปัจจุบันธรรม ความคิดเกิดขึ้นมาเดี๋ยวนั้นแล้วแก้เดี๋ยวนั้น ถ้าทำอย่างนั้นพอมันเกิดขึ้นมาปัญญามันจะเกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติของมัน

ธรรมดาเริ่มต้นเราต้องพยายามฝึกฝนก่อน พยายามหัดหมั่นคิดหมั่นตรึกตรอง นี่คือหินลับปัญญาไง เพราะปัญญาอันนี้เกิดจากสมาธิ มันจะลุ่มลुकลुकคูลาน มันจะเป็นไปไม่ได้ ปัญญาที่เกิดขึ้นได้ยากมาก ปัญญาที่ความคิดทางโลกนี้ปัญญาการเห็นแก่ตัว ปัญญาในการขว้างทุกข์มาใส่

ตัว ปัญญาที่เราว่าเป็นปัญญา ๆ อยู่เนี่ยมันเป็นปัญญาจากกิเลสพาคิด กิเลสพาใช้ ความเห็นแก่ตัวพาใช้

เราจะว่าเราไม่เห็นแก่ตัว เป็นคนที่คนคนนี่คนดีมาก เป็นคนที่ว่าเสียสละ เป็นคนที่เห็นแก่ส่วนรวมไม่เคยเห็นแก่ตัวเลย คนนี้เป็นคนดี แต่คนนั้นก็ยังมีกิเลส คีร์ตติค ชั่วก็ติด ไม่ใช่ว่าดีแล้วไม่ติด เพราะความดีเนี่ยมันก็ติดความเห็นของตัว มันถึงต้องมีความสงบ จะว่ามีความดีแล้วไม่ต้องมีความสงบเป็นไปไม่ได้ เพราะมันเป็นโลกียะ สิ่งที่เป็นโลกียะคือความคิดทางโลกเขา ความคิดที่ว่าเป็นวิชาชีพ ความคิดที่ว่าจะเบียดเบียนกัน จะสละขนาดไหนมันก็หวังผลของมัน

แต่ถ้าเป็นโลกุตตระเนี่ยมันจะอาศัยความสงบขึ้นไป ความสงบเนี่ยมันแยกออกมา ความคิดที่เดิมมันเป็นตัณญา เป็นสังขาร ความคิดที่คิดปกตินี้เป็นสังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง แต่ถ้ามีสมาธิเข้ามาแยกออกไป แยกแล้วหมั่นคิดหมั่นฝึกหมั่นฝนด้วยสมาธิ พอมันเกิดสมาธิไม่พอกลับมาพักที่สมาธิ แล้วกลับไปคิดใหม่ มันจะเริ่มปลุกฝังใจ นี้ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการใคร่ครวญ

ปัญญาเกิดจากมรรคนี่ มันต่างกับปัญญาที่เราคิด ๆ กันอยู่เนี่ย เราว่าเราคิดอยู่ปัญญาเรามีทำไมเราถึงชำระกิเลสเราไม่ได้ เราก็คนที่ปัญญาคคนหนึ่ง ทำไมพระที่ชนะไป ๑,๒๕๐ องค์นั้นผู้ชนะ เขาใช้อะไรเป็นความคิด นี่เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้แนะ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้แนะ ความคิดในความคิดอันนี้ไม่มีคนมองเห็น ความคิดในความคิดใจ

ถ้าความคิดมันมีในความคิดมีนะ ไม่มีศาสนาผู้มาเห็นตรงนี้ก็พระปัจเจกพุทธเจ้า จะเกิดขึ้นได้ในอำนาจาสนาของใจ ใจนี้ถึงสำคัญที่สุดใจ ใจในหัวใจของเรานี้สำคัญที่สุด เพราะว่าไม่มีใครรู้ว่าเราสร้างบุญกุศลมาขนาดไหน ถ้าคนสร้างกุศลมาสังเกตได้สิ ถ้ากุศลดีเด็กคนนี้จะมีความคิดใฝ่ดี ความคิดของเขาใฝ่ดี ความคิดอันนี้ นี่ที่สร้างมาความคิดใฝ่ดี

แล้วมาเปิด พอเปิดออกแหวกม่านของมันออกไป ความสกปรกของม่านที่มันปิดบังไว้ มันจะมีความคิดของมันออกไปอีกส่วนหนึ่ง แหวกม่านนี้ทำความสงบเข้ามา แหวกม่านจากโลก แหวกม่านจากความเห็น แหวกม่านจากโลกที่มันมีความยึดมั่นถือมั่น จนเป็นความคิดของในธรรมชาติของมันเอง ธรรมชาติภายในของมันเองนี้มันสามารถชำระกิเลสของมันภายในได้ ถึงจะเป็นผู้ชนะใจ

ถึงบอกว่าถ้าเป็นผู้ชนะก็วันนี้วันมาฆบูชา เป็นการยืนยันว่าผู้ที่ปฏิบัติจริงเป็นพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ พระพุทธเจ้าบวชให้ด้วย ถ้าเราทำไม่ถูกต้อง เราทำผิดพลาดไป เราจะตกเป็นฝ่ายของพระเทวทัต ถ้าเรากำลังใคร่ครวญว่าจะแก้ไขอยู่นี้ โปฐิเถระนี่เขามีของเขาอยู่แล้ว ปัญญาของเขาอยู่แล้ว นี่ปัญญาเราก็มีอยู่แล้ว ถ้าเราแก้ไข พระโปฐิเถระก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เป็นผู้ชนะไปเหมือนกัน เราก็กายกัปปใจเหมือนกัน ทำไมเป้าหมายของเราจะทำได้ไม่ได้?

ทุกคนทำได้หมด ในเมื่อหัวใจนี้เป็นภาชนะที่รองรับผลที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัติ ร่างกายนี้อาศัยกันไปเท่านั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปร่างกายก็ทิ้งไว้ในโลกนี้ แต่หัวใจดวงนั้นไป พระพุทธเจ้าเอาผลของท่านไปด้วย แต่ร่างกายท่านไม่เอาไปด้วยเพราะมันเป็นธรรมชาติที่ว่าต้องสละทิ้งไว้นี้ แต่มันเป็นผลเพราะเราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเรามีการให้ธรรมได้ มันเป็นภาชนะใจ ถ้าไม่มีภาชนะจะเอาอะไรไปใส่ จะเอาอะไรไปตัก ภาชนะนั้นก็ต้องอยู่ในร่างกายนี้เพราะร่างกายนี้เป็นที่อาศัยของใจ

แล้วใจนี้ก็ประพฤติปฏิบัติเพราะเราเกิดมาพบพุทธศาสนา มันถึงเป็นบุญกุศลของเรามาก วันนี้เป็นวันยืนยัน วันมาฆะ เราทำบุญแล้วถึงได้บุญมาก บุญมากเพราะอะไร? เพราะเรามีความตั้งใจคิดถึงผลของพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เป็นเจตนา เป็นเป้าหมาย เพราะมีเหตุนี้เราถึงมาตั้งใจทำบุญ ทำบุญอุทิศพระอรหันต์ทั้งหมดใจ

นี่บุญกุศลเกิดจากตรงนี้ เกิดจากเจตนาที่เราตั้งใจ ถึงว่าถ้ามีเจตนาแล้ว เราทำของเราแล้ว บุญกุศลเกิดแล้วนี้ อุทิศส่วนกุศลให้กับญาติของเรา ให้กับเจ้ากรรมนายเวรของเรา เพื่อจะเป็นประโยชน์ของเราต่อไปข้างหน้า เอวัง